

Motion till riksdagen

1989/90:N443

av Hans Dau och Kjell Ericsson (m, c)

Stödet till landsbygdens elektrifiering

De riktlinjer för den fortsatta stödverksamheten inom rubricerade område som riksdagen godtog 1979 (prop. 1978/79:115 bil. 1) innebär bl.a. att även nyetableringar på äldre fastigheter undantagsvis kan omfattas av bidragssystemet. Vidare att statliga bidrag till upprustning av nedslitna, oräntabla elnät i vissa speciella fall skall kunna lämnas även i fortsättningen. Detta avsåg speciellt glesbygdsområden som saknar inslag av tätare bebyggelse och där oftast mindre ekonomiskt svaga distributionsföretag är verksamma. Även till svaga lokala och kommunala företag som tagit över eller står i begrepp att ta över andra svaga företag kan bidrag lämnas.

Trots att det statliga stödet under det sista decenniet varit relativt blygsamt har det ändå haft en positiv effekt för de områden där stöd har utgått. Emellertid har stödet varit otillräckligt för att slutgiltigt lösa landsbygdens elektrifiering i förhållande till de behov som fortfarande föreligger.

Andra finansieringsformer har prövats, bl.a. kommunala bidrag till upprustning av svaga elnät. Frågan är dock om det är rimligt att kommunerna skall lösa statsfinansiella problem genom bidrag till eldistributionsföretag som kommunerna inte har något inflytande över.

För det första är det glesbygdskommuner med oftast dalig ekonomi som främst får ta på sig detta ansvar.

För det andra kan vissa kommuner med egna distributionsföretag för någon del av kommunen tvingas bidra till ett konkurrentföretags daligt underhållna elnät.

För det tredje är ett intakt och väl underhållet elnät över hela ländet av mycket stort regionalpolitiskt och samhällsekonomiskt värde.

Utän att ta ställning till ägandeförhållanden för eldistributionsföretagen får det därför anses vara staten som har det ekonomiska ansvaret för en god elförsörjning på lika villkor i hela landet. Kommunerna tar nog ändå efter sin förmåga ansvar för elförsörjningen inom sina områden utan att vara tvingade därtill på grund av otillräckliga bidrag.

Riksdagen beslutade i samband med budgetpropositionen (1979/80:100 bil. 17) om den statliga stödverksamhetens omfattning för en tioårsperiod. Skall den statliga stödverksamheten fortsätta in på 1990-talet erfordras således ett nytt riksdagsbeslut.

Det torde stå helt klart att det ännu återstår mycket av upprustningsåtgärder för glesbygdens elnät. Utan statligt stöd härför blir det nödvändigt att

ytterligare höja elpriset som redan är högt på grund av ogynnsam bebyggelsestruktur. Till detta kommer de höjningar av elpriset som nu sker på grund av kärnkraftens avveckling och införande av moms.

Mot. 1989/90
N443

Visserligen kan det övervägas om inte företag, som eftersätter underhåll av sina anläggningar, bör åläggas att överlåta anläggningarna eller vidta nödvändiga underhållsåtgärder. På kort sikt kan detta möjligen ha effekt, men på längre sikt torde olönsamma elnät även undergräva större företags ekonomi.

Statliga upprustningsbidrag är därför nödvändiga. Detta är också nödvändigt för en positiv landsbygdsutveckling.

Med fortsatt statligt och kommunalt stöd skulle det även bli möjligt att ytterligare minska antalet helårsbebodda fastigheter som saknar elkraft.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om fortsatta anslag för främjande av landsbygdens elektrifiering för att undvika onormalt höga elpriser.
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om fortsatt stöd till nyelektrifiering av helårsbebodda fastigheter på landsbygden så länge sådana behov föreligger.

Stockholm den 23 januari 1990

Hans Dau (m)

Kjell Ericsson (c)